LEONIDA NEAMȚU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

5

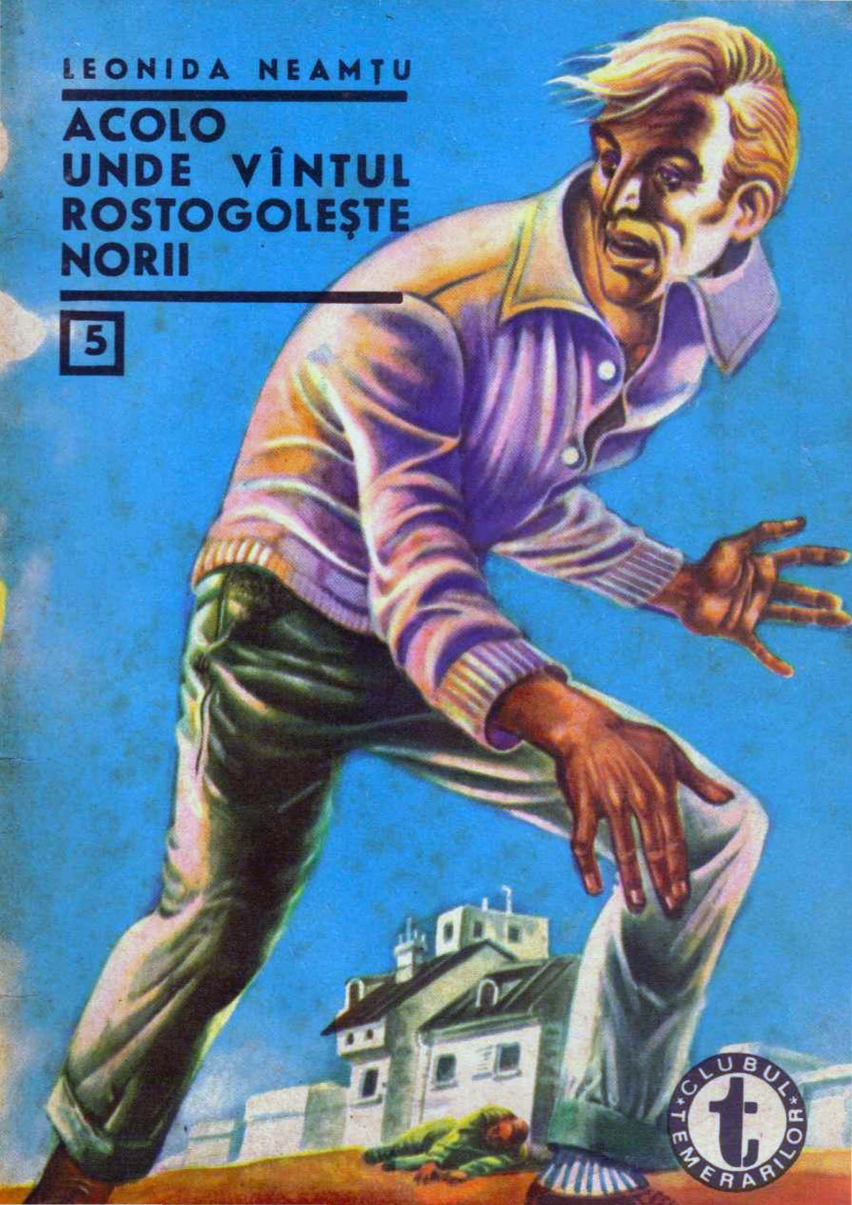

LEONIDA NEAMȚU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

ACOLO UNDÊ VINTUL ROSTOGOLEȘTÊ NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

II

EDITURA TINERETULUI

Coperta de ALBIN STĂNESCU

CAPITOLUL 10

Mopsul privi împrejur cercetînd parcul printre rafalele aproape orizontale ale ploii.

— Nu văd nici o urmă de liliac, Blondule. Liliacul crește numai în capul tău, printre gărgăuni și sticleți... zise, ciocănindu-și cu finețe fruntea. Mopsul zîmbi ; petele de eczemă dimprejurul gurii se înroșiseră din cauza căldurii și acum străluceau în semiobscuritatea de pe terasă. De unde te cunosc eu, Blondule ? Cine ești tu de fapt ?

Blondul observă o pisică ce se adăpostise de ploaie lipindu-se strîns de un trunchi ; stătea acolo nemișcată, ghemotoc cenușiu, așteptînd răbdătoare trecerea vijeliei.

— Aha, zise Comisarul urmărind privirea Blondului, știu la ce te gîndești. Ți-ai adus aminte de mîțele pe care... Probabil îți zici că sînt o bestie fără pereche. Și cînd te gîndești ! Dacă am fi prieteni de mai mult timp, ai pricepe umanismul, adevăratul umanism al faptelor mele... Vrei să fim prieteni, Blondule ? Îți ofer prietenia mea sinceră...

Prin înghesuiala de mese de pe terasă își făcu loc către ei netunsul în straie de călugăr.

— Mîntuiți-vă sufletele ! suspină el, întinzîndu-le un vas metalic ruginit în care licărea stins o apă întunecată.

— Pleacă de aici, se zburli Comisarul.

— Se apropie judecata din urmă, făcu sfîntuleţul cu acelaşi glas subţirel şi un tunet prelung, dintr-o parte în cealaltă a cerului, îi sublinie parcă vorbele. Comisarul tresări.

— Ei... şopti el palid, ce trebuie să fac... pentru a-mi mîntui sufletul ?

— Moaie-ţi degetele în apa sfinţită... şi plăteşte ! Mila cerului o poţi cîştiga şi cu argint pămîntesc !

— Nu mai spune ! ? nu se putu abţine Comisarul, strecurîndu-i o bancnotă şi urmărind cu o expresie stranie făptura fantomatică a călugărului care se îndepărta.

— Te temi ? îl întrebă deodată Blondul.

— Cu lucrurile astea nu poţi fi sigur niciodată... Dacă Dumnezeu există *într-adevăr ?*

— Te temi de moarte ? îşi preciză Blondul întrebarea. Mopsul îl privi. Pe faţa prelungă a Blondului surîsul acesta era o ironie pentru el, sau ce ?

— Eu sînt un om foarte bun, păru Mopsul că schimbă subiectul. Şi tu eşti un băiat admirabil, Blondule ! Dar prezenţa ta în acest oraş mă deranjează teribil, îţi spun foarte sincer. N-ai vrea să pleci ? N-ai vrea să-ţi petreci permisia în alt oraş ? Sînt atîtea oraşe minunate ! Să-i dai griji altcuiva,

nu mie... Vărului Ionel, plesni-i-ar mutra, care e comisar la Pitești... Sau prietenului Julică, cădea-i-ar dinții, sau fratelui Bebică, săruta-l-ar ciuma bubonică... Sau, de ce nu pleci la București ? Acolo viață ! De ce naiba să ancorezi definitiv în orașul acesta ? Îmi ești tare drag, Blondule, dar, te rog, cară-te de aici... Ce spui ?

— Nu, răspunse Blondul, după o tăcere. N-am putea discuta despre ceva mai vesel ?

— Și dacă te arestez ? întrebă Mopsul pe un ton brusc agresiv.

— Arestează-mă, făcu Blondul, domol.

Ploaia încetase demult și pe bulevard ieșise lumea ; Mopsul îl conduse pe Blond pînă în fața unei clădiri sumbre.

— Uite aici e *frigiderul*, zise.

— Cum ?

— Închisoarea orașului... Aici vei ajunge... presimt.

— Da, dar după ce-i viu de hac generalului, zise Blondul bine dispus.

— Ascultă, nu vorbi așa ! Îți dai seama ce voi păți *eu* dacă bătrînului von Böhm i se va clinti măcar un fir de păr cît timp se află în orașul meu ?

Comisarul își îndreptă spinarea.

— Să fim serioși ! Vezi-ți de treabă, Blondule, am glumit, n-am nimic cu tine... Ți-am spus : individul care-l urmărea pe general a fost arestat.

— Şi totuşi eu continui să te neliniştesc, strecură cu blîndeţe Blondul.

— Da, dar ştii de ce ? Numai fiindcă nu reuşesc să-mi aduc aminte de unde te cunosc !

— Acolo, în *frigider*, zise Blondul, făcînd un gest în direcţia sumbrei clădiri, au ajuns mulţi dintr-aceia despre care nu reuşeai să-ţi aminteşti de unde-i cunoşti ?

— Au ajuns cîţiva, ca să fiu sincer, zise Mopsul.

— Iată o informaţie optimistă pentru mine, Comisarule.

— O informaţie amicală, Blondule... Ce părere ai despre mersul războiului ?

— Merge minunat !

— Aceasta e părerea ta, sau a proaspătului tău prieten, doctorul von Braun ?

— Părerile noastre coincid, domnule Comisar, zîmbi cu perfidie Blondul. Ai ceva împotrivă ?

Acum înaintau pe strada principală, printre valurile de femei, copii şi bătrîni care ieşiseră la plimbare, după ploaie.

— Ştiai că doctorul von Braun e agent secret ? întrebă Mopsul.

— Nu. El spune că e corespondentul unei reviste...

— E agent secret, l-am dibuit eu...

— Puţin îmi pasă... Are o conversaţie plăcută, e cult şi politicos...

— Vă întîlniți cam des... I-ai făcut cunoștință și cu noua ta cucerire, Vera Mihadaș, asistenta doctorului „y z".

— Mihadaș o cheamă ? Habar n-aveam... E o exaltată...

— Triunghiul vostru e foarte ciudat, zise Mopsul. Te pomenești că și tu, Blondule, ești agent secret, iar eu un dobitoc !

— Te pomenești, aprobă grav Blondul.

— O să-mi dau demisia, oftă Comisarul. O să mă retrag la țară...

— Nu te grăbi... Mai există încă destule pisici și-n oraș...

Blondul rămase singur într-un colț al parcului, cu vederea spre bulevard ; urmărea visător trecătorii ; după un timp i se păru că pe bancă alături de el se așază cineva. Nu era nimeni ! O iluzie ; se întoarse încet și-i zîmbi iluziei...

Blondul mergea către casă.

Ploaia încetase numai de cîteva minute. Nervii din atmosferă se descărcaseră, văzduhul era moale și era plăcut să-l respiri. Era plăcut să trăiești. La asta se gîndea și Blondul : că e plăcut să trăiești. E drept că momentele cînd simți plăcerea vieții sînt rare, dar, cine știe, asta nu va dura poate la nesfîrșit. Norii se destrămaseră pe cer în fîșii lungi, paralele, și vîntul

îi întinse de la un capăt la altul al orizontului. Da, viața, fiecare clipă a ei trebuie degustată și savurată ca un vin bun. Fiecare clipă, secundă de secundă, chiar dacă bănuiești că mîine sau poimîine o mină va exploda sub picioarele tale și te va trimite... te va trimite acolo, acolo unde vîntul deșiră și rostogolește norii...

Oamenii însă nu se pricep la asta, încă nu există știința degustării vieții ; oamenii sînt paralizați de spaima bombei care va exploda...

Blondul deschise poarta.

„Ce naiba s-a întîmplat ? !" gîndi, dînd în lături din drum resturile unui ghiveci de flori izbit de pămînt cu violență. Casa părea pustie. Blondul trecu în camera sa și se lungi pe divan, încercînd să facă puțină ordine printre gîndurile neliniștite care-l frămîntau, dar peste cîteva minute își dădu seama că e ceva ciudat la mijloc. Dar ce ? Se ridică în capul oaselor și ascultă. A, da, e clar. Liniștea e ciudată ! Liniștea ! Lipsea obișnuitul vuiet nelămurit, trepidația, mutatul mobilelor sus la etaj, glasurile filtrate de pereți, țipetele copiilor, bubuitul înfundat al pașilor.

Blondul se întinse iar, gîndindu-se că or fi plecat toți în vizită, dar peste un minut se ridică, ieși în antreu și de-acolo în hol. Bătu la prima ușă, nu primi nici un răspuns. Apăsă pe clanță și întredeschise ușa.

Aruncă o privire prin cameră — aici locuia văduva unui ceferist, împreună cu doi băieți — nu era nimeni, doar deșteptătorul ticăia singur și încăpățînat pe bufet ; văzu olița celui mic, răsturnată, și o tigaie uitată pe plită în care mîncarea se arsese de tot.

— Alo ! strigă Blondul. Nu e nimeni aici ?

Mirosul de mîncare arsă îl zori spre ușa următoare pe care o găsi închisă. Bătu, dar nu primi nici un răspuns. Blondul fugi la etaj — aceeași pustietate. Un fior straniu îl cutremură, nu era teama, era ceva mai rău decît teama. Se pomeni singur într-o casă pustie, și începea să bănuiască ce se întîmplase. Alergă ca scos din minți pe cărarea din grădină, și deodată se poticni de ceea ce fusese o bancă — scîndura, sfîrtecată și ruptă, azvîrlită de-a curmezișul cărării. Din fugă Blondul o coti la dreapta, ocoli șirul de tufe de coacăze și fugi spre fundul grădinii, trecu de cei doi nuci și văzu deodată că adăpostul nu mai exista. Bomba lovise chiar în locul acela. Explozia răvășise pămîntul amestecîndu-l cu trupurile sfîrtecate ale celor ce credeau că se pot adăposti cu adevărat în tranșeea mizerabilă pe care și-o scobiseră acolo în grădină. Mîinile, capetele, picioarele, laolaltă cu sîngele și pămîntul alcătuiau elementele unui tablou batjocoritor. Blondul își întoarse încet privirea gîndindu-se la cele trei bombe pe care le azvîrlise pilo-

tul, disperat, gîndindu-se poate că mai cîștigă cîteva secunde.

Blondul văzuse destui morți, nu-l mai impresionau ; îl chinuiau însă alte gînduri. Poate că destul de ciudate, și fără legătură cu ceea ce se întîmplase. Se dădu înapoi. Văzuse destul. Abia acum observă că unul din cei doi nuci se înclinase mult într-o parte și din adîncimile pămîntului rădăcinile îi țîșniseră dureros, ca niște uriașe vene smulse din țesutul lor. Și încă ceva de neînțeles : el era primul care descoperise dezastrul.

Fugi din grădină și bătu iarăși la toate ușile. Rămăsese, neîndoios, singurul supraviețuitor, tocmai el care nu era decît locatar temporar al acestei case. Auzi o pisică mieunînd jalnic undeva la etaj, încercă ușile și-n cele din urmă îi dădu drumul. Mîța roșcovană o zbughi pe scară-n jos. Și ea supraviețuise. Blondul reveni în apartamentul lui Timar.

„Sînt sfîrșit, piticule", șopti.

Pe scaun zăceau aruncați niște pantaloni vechi ; îi luă de acolo voind să elibereze scaunul, și atunci din buzunarul de la spate alunecă ușor cheia pendulei și căzu jos, făcîndu-l să tresară. Ridicînd-o se gîndi că sărmanul Timar o căutase cîteva zile zadarnic și pînă la urmă se lăsase păgubaș, iar pendula se oprise. Puse un scaun în dreptul ei și învîrti cheia de nouăspre-

zece ori. Apoi clătină limba de bronz, ca s-o puie în ritm, și aranjă ácele după ceasul său. De ce făcuse asta ? Ca să-l răzbune cumva pe Timar ? Complet absurd... Altceva... Altceva...

Pendula țăcănea uscat și monoton și limba aurie de bronz se mișca ritmic în pînza îngustă de aer din cutie, punînd parcă iarăși în mișcare timpul ce se oprise pentru toți cei care locuiseră în casa aceea.

A doua zi, la prima licărire a zorilor, se iviră moștenitorii, rudele și prietenii și începu o zarvă fantastică. Blondul fu imediat gonit din casă de către un fel de nepot al lui Timar ; acesta venise însoțit de nevastă-sa ce arunca priviri lacome împrejur și pipăia cu mîinile ei picioase tot ce vedea, ușile, mobilele, farfuriile, covoarele.

După ce făcu vreo sută de pași, se opri să-și mute rănița pe umărul stîng. Se căută în buzunar de țigări și, surprins, dădu de cheia pendulei. Întîi voi să se întoarcă, s-o remită moștenitorilor, dar își aminti de femeiușca cu mîinile cleioase și se răzgîndi. Ei și așa n-o să-i pese dacă pendula merge ori stă. Cît despre neurastenicul acela de nepot, el și așa de fapt nici nu există. E doar o anexă a ei, o nenorocită anexă, fără personalitate.

„Bine, gîndi Blondul. Bine, bine, bine", îl imită el pe doctorul von Braun. Puțin mai încolo, la intrarea

în piață, era o cofetărie unde intrase adeseori ; era prea de dimineață însă, și nu era deschisă. Moștenitorii se cam grăbiseră, și poate de fapt petrecuseră întreaga noapte la pîndă în fața casei, în salcîmi, și coborîseră toți dintr-o dată... Era încă răcoare, și femeile ieșeau cu mătura și căldarea și stropeau trotuarul. Era o priveliște plăcută, absurd de pașnică. Un bătrîn cu proteză de lemn în locul piciorului drept mătura în fața unui bloc cenușiu. Văzîndu-l pe Blond că fumează îi ceru foc.

„Pe unde ți-o fi rămas piciorul, bătrîne ? gîndi Blondul. În Austria, Slovacia, ori poate în Italia ? Oare acuma, după atîția ani de cînd nu-l ai, simți în locul rămas gol reumatismele toamnei, ori senzația călduță, amețitoare și vaporoasă a primului moment, imediat după ce schija a scrîșnit veselă pe oasele tale ? Și, în general, ce-i fi gîndind tu, cu mintea ta slăbită de ani, despre lume, despre viață, despre războiul ăsta ?"

„Ce mîndru te ții, băiatule ! gîndi celălalt. Ești mîndru că trăiești încă și-ți dai aere de viteaz pentru zgîrieturile pe care le-ai primit... Poate chiar acum vii de la gară, și ai vreo două săptămîni permisie și ești sigur în dimineața asta că timpul se va opri, și că aceste două săptămîni nu vor trece niciodată ; și, cînd colo, ca mîine va trebui să te întorci pe front, și

atunci ai să te gîndești că mai bine n-ai fi venit, și oare unde o să-ți rămînă oasele, băiatule, băiatule!"

— Mulțumesc frumos, făcu bătrînul cu picior de lemn.

— N-ai de ce, zise Blondul și trecu mai departe.

Merse prin piață, se întoarse în parc, ocolind pe strada unde locuia Mopsul; și tot așa vremea trecu, și se întoarse înapoi la cofetărie, care se deschisese între timp.

Avea două ziare proaspete, și ceru un ceai, așezîndu-se într-una din lojile instalate de-a lungul peretelui, asemănătoare cu niște compartimente de tren. Ceaiul era fierbinte și amărui. Era un ceai făcut din cozi de vișine și cireșe, și din altfel de cozi, o specialitate a casei. În ziar citi anunțul CREȘTINULUI: „Astăzi, NU", și ultimele știri de pe front. Ca de obicei toate mergeau bine. Apoi în cofetărie intrară trei studente: Dorina, Dina și Dana, și se așezară în loja lui și cerură cafele negre. Dorina era micuță și avea pometii ieșiți în afară, și ochii mari, triști, părea o combinație turco-mongolă; vorbea numai despre lucruri serioase și stranii, și le ghicea în cafea prietenelor. Dina, o blondă roșcovană, puțin pistruiată, avea ochi luminoși și vag ironici; părea ferm hotărîtă să nu ia nimic în serios, pînă la moarte. Blondul o simpatiza pe Dina. Dana era o brunetă gravă pe

care o interesau bărbaţii bine. Blondul le întrebă dacă nu participă la concursul de frumuseţe. Vai, care concurs ? se mirară ele. Se poate ? Nu ştiţi ? Blondul deschise ziarul local la pagina a treia şi le arătă anunţul tipărit cu aldine, în chenar gros, ca de doliu :

„În cadrul pregătirilor pe care le face oraşul nostru, prilejuite de sosirea generalului von Böhm, ilustrul erou care s-a acoperit de glorie în Egipt, Polonia, Franţa, Rusia, Norvegia şi peste tot, AZI, la primăria urbei, un jür *alcătuit din distinse personalităţi ce reprezintă gustul public al oraşului*

VA ALEGE CEA MAI FRUMOASĂ REPREZENTANTĂ A SEXULUI FRUMOS,

în cadrul unui concurs prezidat de eminentul om de litere, dr. von Braun"...

Mai departe erau înşirate unele condiţii pe care trebuiau să le îndeplinească doritoarele de a lua parte la acest concurs.

După o consultare foarte serioasă, fetele hotărîră că ele nu vor participa. Blondul îşi luă rămas bun. Spuse că e posibil să nu le mai întîlnească. Ieşi.

Îşi aţintea privirile în ochii trecătorilor. Oricare din ei putea fi omul de legătură, şi oricare putea fi un duşman.

„— Sînt în mare impas, piticule !... Omul de legătură încă n-a apărut, iar dacă mă caută la vechea locuinţă nu mă va mai găsi."

„— Fără miorlăieli, piticule. Nu ești singur, și asta e important. Omul de legătură trebuie să apară dintr-o clipă într-alta".

Chiar atunci o văzu de departe pe Vera. Venea drept către el. Mergea repede și nu-l slăbea din ochi și încă de la distanță îi recunoscu expresia concentrată a figurii, așa cum o știa.

„— Ia-o către stînga, piticule ! Ocolește-o !"

„— Dar dacă omul de legătură e chiar ea ?"

„— Mă faci să rîd. Știi bine că nu poate fi ea omul de legătură".

— Te-au dat afară, zise Vera. Eram sigură. Veneam să te iau la mine. Părul i se răsfirase în sute de șuvițe subțiri, mlădioase. În ochi avea aceeași licărire aspră, puțin rea, care-l mai surprinsese și altădată pe Blond.

— Ar trebui să te prezinți la concursul de frumusețe, zise el. Da, da, generalul ar fi încîntat să-i oferi chiar tu pîinea și sarea. Le va molfăi cu multă plăcere între gingiile lui slăbite prin războaie... Da, da, generalul se va îndrăgosti pe loc de tine și vei face o carieră strălucită, poate vei deveni vedetă de cinema chiar.

Blondul o privi mirat că fata nu reacționa în nici un fel.

— Vei putea locui la mine cît vrei, continuă ea, fără să-l asculte. Vei fi logodnicul meu venit de pe

front, așa le vom spune tuturor : „Da, doamnă... da, domnule... A sosit logodnicul meu... de pe front, desigur..."

„Iarăși logodnicul ! Văd că nu i-a trecut !"

— Asta-i tot bagajul tău ? Toată averea ta se află în rucsăcelul ăsta cîrpit ?

Blondul se încruntă pentru jignirea adusă bătrînului său rucsac.

— Generalul von Böhm ar fi foarte mulțumit să-l întîmpini numai tu la barieră, zise. S-ar lipsi bucuros de toți ceilalți.

— Am o cameră mică în care abia dacă încap două suflete, dar foarte drăguță. Cred că o să-ți placă. O să-ți fac cafea foarte neagră și foarte tare și vom sta pînă tîrziu la fereastră, și toți vecinii ne vor bîrfi. Tot cartierul, tot orașul, universul tot ! Nici nu poți bănui ce lucru plăcut e ăsta ! De cînd visez să dau un astfel de prilej de bîrfă !

— Serios că trebuie să participi la concurs, trăncăni mai departe Blondul. În toată Germania nu găsești o fată frumoasă ca tine. Cred că generalul ar fi în stare să te ia și de nevastă, ori să te înfieze.

— Am și o pisică, dar nu e numai a mea. Stă cîte două-trei zile, și apoi dispare, se duce la celălalt stăpîn, dar se întoarce iar după un timp...

— Vezi să nu dispară de tot, zise Blondul. Cunosc un mare amator de pisici...

— O cheamă Augusta pe pisică, dar nu sînt de loc sigură că nu-i motan.

— Există un mare specialist care se pricepe bine la pisici. Uneori îi place să le prăjească de vii. Ar trebui să duci imediat la dînsul pe mîța asta năstrușnică a ta, să-și dea cu părerea...

— Ți-am spus că nu-i numai a mea. Ar trebui să-l întreb și pe celălalt proprietar.

— Întreabă-l !

— Ce prostuț ești, iubitule ! Nu pricepi că nu-l cunosc ?

— Asta depășește înțelegerea mea. De unde știi atunci că el, celălalt proprietar, există ?

— Fiindcă ori de cîte ori revine, Augusta are o fundiță roșie, sau...

— Înseamnă că e pisică, dacă e roșie.

— Asta mă încurcă și pe mine : uneori e roșie, alteori e albastră, numai că tu nu mă lași să spun pînă la capăt !

— Poate că nici celălalt proprietar nu știe sexul pisicii ; ar trebui să vă consultați.

— Cum ?

— Să-i pui și tu o fundiță, și, către a treia zi, cînd mîța dă semne că are de gînd s-o ia razna, să pui un bilețel în fundiță.

— Se vede imediat că ești conspirator, iubitule. Mie nu mi-ar fi venit o asemenea idee. Numai că

de unde să știu cînd are de gînd Augusta s-o ia razna ? Nu mă anunță niciodată dinainte, ceea ce nu-i frumos din partea ei.

— Păi, cînd observi că începe să se cațăre pe pereți de plictiseală. Acesta ar fi semnul că i-a venit dor de ducă...

— Mare pisălog ești, iubitule. Dar eu te iubesc așa cum ești : pisălog și prostuț... Stai, am ajuns.

— Unde am ajuns ?

— Acasă. Acasă la mine. Acasă la noi.

CAPITOLUL 11

Cînd se trezi văzu că Vera îl privește, pîndindu-i parcă fiecare mișcare. Stătea în geam, dar părea foarte, foarte îndepărtată, poate din cauză că în spatele ei se vedea cerul, iar dincolo de cer, pînza străvezie și abia vizibilă a lunii, pe un albastru scînteietor, cutremurat de unduiri prelungi.

Blondul își roti încet privirea prin odaia mică și întunecoasă.

— Cît e ceasul ?

— Poți să mai dormi, iubitule. Și ai fi putut să-mi spui și bună dimineața. De ce mă întrebi atît de răstit cît e ceasul ? Te trezești supărat întotdeauna ? Asta nu-mi place...

— De ce stai acolo și te uiți așa la mine ? Tu nu te-ai culcat de loc ? Ai vegheat mereu la fereastră ?

— Mi-a fost puțin rău. M-am uitat la tine cum dormi. Tu știi cum dormi ?

— Ai fi putut să mă trezești.

— La ce bun ? Ești drăguț cînd dormi... Ca un copil. Iubitule ! Mă asculți ? Vreau să te întreb ceva. Nu e neapărat nevoie să-mi răspunzi, totuși eu te rog să-mi răspunzi... dacă nu... dacă poți... dacă nu se scufundă galaxiile din cauza asta...

Blondul se ridică și o privi țintă. Vera se apropiase, purta un capot subțire, albastru, și arăta foarte fragilă și tînără, aproape o fetiță. Altădată i se păruse mult mai voinică ; Blondului i se făcu deodată milă de ea. Încercă să-i surîdă, făcu un efort chiar, însă în dimineața aceea plutea ceva în atmosferă...

— Da ? Vrei să mă întrebi ceva ?

— Da, și am să te întreb repede și direct : iubitule, de ce trebuie să moară generalul von Böhm ?

Blondul o prinse ușor de mînă.

— Repede și direct ! Vera, de ce ții tu neapărat să scoți din mine un om misterios, un conspirator, cum zici tu ? Ce e jocul acesta ? Îți par mai interesant așa ?

— De ce ești încăpățînat și rău cu mine ? Nu vrei să-mi răspunzi ? Spune-mi, de ce trebuie să moară generalul ? Explică-mi, povestește-mi ceva despre el

și despre moartea care-l așteaptă ! Ia-ți zîmbetul acela răutăcios și neîncrezător care-mi place mie, și spune-mi un basm despre asta. Despre generalul von Böhm și despre moartea sa, și despre felul cum tu ai să-i vii de hac...

— Astea sînt fanteziile tale, Vera ! Blondul făcu un gest ca și cum ar fi destrămat o plasă nevăzută care-l înfășura pe nesimțite. Habar n-am de unde ai scos că generalul trebuie să moară. Generalul von Böhm... Eroul din Egipt, Franța, Polonia, Rusia, Norvegia etc... Eroul ăsta ! Lasă-l în pace ! Lasă-l în pace, Vera !

— Ai vorbit prin somn numai despre asta. Și despre un pitic... Cu piticul acesta, de fapt, conversai. Duceai lungi discuții, filozofice, savante... Dar piticul nu mă interesează. Vreau să știu doar cum îi vei face de petrecanie generalului !

— Nu vorbesc niciodată prin somn. Tu ai inventat-o !

— Îmi spui de ce trebuie să moară generalul ? Trebuie să-mi spui ! Nu poți păstra singur un secret atît de mare ! Trebuie să-i spui logodnicei tale !

— Nu lua în serios ceea ce aiurează oamenii prin somn. Auzi, Vera ? Înțelegi ? Prin somn oamenii spun orice...

— Ce păcat ! Ai mai spus, printre altele, că mă iubești ! Asta e *orice* ?

— Ei vezi ! Sigur că nu e adevărat ! Eu nu te iubesc !

— Ba da, iubitule, mă iubești, fără să știi tu mă iubești, și acum îmi vei spune imediat de ce trebuie să moară generalul. Trebuie să-mi spui ! Nu mai aștept nici o clipă. Mă uit în ochii tăi și te hipnotizez. Ai să-mi spui !

Blondul se apăra din toate puterile.

— Habar n-am, deși motive ar fi destule. Toată lumea știe ce bestie e bătrînul von Böhm și cîte a făcut el pe front, și în spatele frontului. Chinuiește oamenii... Nu m-aș mira să se găsească într-o zi unii care să-i pună gînd rău. Numai că eu nu știu nimic despre asta, înțelegi ?

— Înțeleg, iubitule, și nu te mai întreb nimica. Numai un singur lucru : cum ai de gînd să-i vii de hac ? De ajutorul meu n-ai nevoie cumva ? Îți stau la dispoziție ! Fac pentru tine tot ce vrei ! Dacă vrei, îl aranjez eu pe general...

Blondul se răsturnă pe pernă și rîse cu poftă. Vera era foarte drăguță, și stătea mereu în fața geamului, iar în spatele ei se vedea cerul și cîțiva nourași albicioși. Părul ei, răspîndit în sute de șuvițe ca niște șopîrle negre, părea pierdut printre nori.

— Ar trebui să te fotografiezi așa, zise el, ești frumoasă. Ești foarte frumoasă ! Ești iubita mea de cîteva zile. Chiar așa : iubita de cîteva zile. Iubita de

douăzeci și două de zile. Atîta mai am de stat : douăzeci și două de zile.

Pe geam apăru dintr-o dată o pisică albă. Se prelinse elastică, sări fără zgomot și veni să se frece de colțul canapelei, cu coada ridicată, torcînd.

— E Augusta, zise Vera. Pisica mea cea mică, și dragă, și necredincioasă.

— A, s-a întors de la celălalt stăpîn. S-a plictisit acolo și a venit să se plictisească și aici.

— Nu, s-a întors în urmă cu două zile. Mă tem că azi mă părăsește iar. Dar acuma nu mai rămîn singură. Augusta, vino aici !

Pisica miorlăi, prietenește, apropiindu-se cu pași moi de Vera, o privea cu ochi subțiați, continuînd să toarcă. Vera o ridică în brațe și o mîngîie.

— Oare, spuse Vera, cum i-o fi zicînd celălalt ?

— Ar trebui să-l întrebi. Dacă spui că mîța s-a reîntors de două zile, înseamnă că azi pleacă neapărat.

— Dar nu i s-a făcut de ducă ! Uite ce liniștită e, cum toarce...

— Nu, dar e nervoasă, deși toarce. Precis că pleacă azi.

Vera scrise ceva pe o bucățică de hîrtie, o împături, apoi o prinse în nodul unei panglici galbene. Panglica i-o legă pisicii de gît. Augusta părea obișnuită să poarte panglici, ba chiar părea mai veselă. Sări pe geam, și apoi dispăru.

— S-a dus, zise Blondul. Ce i-ai scris ?
— Deocamdată numai atît : „Salut !“ Suficient, nu?
— Mai mult decît suficient !

CAPITOLUL 12

În aceeași zi Blondul îl întîlni pe Mops. Mopsul era foarte bine dispus. Parcă slăbise puțin în ultimele zile, și-i stătea mai bine așa, cu figura încețoșată, obosită.

— Confratele tău, spionul, a mărturisit totul, anunță el, și pîndi reacția Blondului. Dar nu cu un interes teribil, ci mai mult pentru a se amuza.

Blondul simți în spate un fior neplăcut și strănută de trei ori în șir.

— Ai răcit, zise Mopsul. Ai igrasie la noua locuință ? Acolo unde te-ai mutat după moartea lui Timar... Blondul observă privirea complice a Mopsului. Era o privire complice de bărbat, care știe ceva, he, he, despre alt bărbat, și poate că-l invidiază. Nimic mai mult ! Așa părea.

— E drăguță foc, suspină el. Ar fi păcat să nu aveți un copil. Merită, pe cinstea mea ! Azi, mîine te întorci pe front, și precis ai să mori. Ai să mori liniștit, știind că ai urmaș.

— Mulțumesc pentru sfaturi, cît mă costă ? zise Blondul. În ceea ce privește moartea, ți-am mai spus... Eu nu mor... N-am să mor niciodată.

— Mai luăm un rînd, zise Comisarul. Bulibașa are parale multe, fiindcă e om deștept. Confratele tău, spionul, însă, e un prost și jumătate. L-am purtat pe sfori cum am vrut. Peste trei-patru zile sosește generalul... Dă-l în trăsnet ! Dacă nu l-aș avea în pază, nici nu mi-ar păsa !... Știi cine o să-i ofere pîine și sare la barieră ? Una, Didina roșcovana, cea mai mare fufă a orașului. S-a prezentat la concurs și l-a îmbrobodit pe președintele juriului numai din ochi. Pe nenorocitul ăla, care face pe agentul secret, aschimodia, stafia ambulantă, prietenul tău, doctorul von Braun, pe lîngă care te guduri tu...

— Eu un om distins... Îl citește pe Lessing și are idei. Doctorul von Braun, de el vorbeam. Și mă simpatizează. Iar în ce privește pe fecioara Didina, și ce dacă-i fufă ? Crezi că generalului îi trebuia o ființă pură ?

— Nu-i arde lui de așa ceva, n-are gloanțe, dar nici, frate, fufa întîia a orașului ! Fufa cu cea mai scurtă fustă din oraș ! Auzi, poartă fustă numai cu puțin mai jos de genunchi... Cine a mai văzut una ca asta ?

A doua zi, nu mult înainte de amurg, Blondul stătea culcat și se gîndea că-i vine să se urce pe pereți,

cînd intră Vera. Avea cu dînsa coșulețul ei de cumpărături, mai avea o bluziță neagră, fără mîneci, care-i stătea foarte bine, și mai avea un zîmbet ciudat de triumf. Blondul încă n-o văzuse zîmbind așa, deși avea impresia că o cunoaște din timpuri străvechi...

— Am cumpărat lapte și ouă, iubitule. Știi că s-au scumpit iar ?

— O să-ți mai dau bani. Am bani destui.

— Of, prostule, nu e vorba de bani ! Am mai cumpărat ridichi, ce păcat că n-am și puțină smîntînă, și am cumpărat o sticlă cu vin. Ți-am făcut o surpriză, nu-i așa ?

— Vin ? Bravo !

— Nu, adică nu vin. Șampanie. Șampanie „Rhein", cea aducătoare de tinerețe veșnică. Spune, sînt sau nu sînt o zeiță ?

— O zeiță fără uniformă. Și ce-ai mai adus acolo ?

Vera feri coșulețul.

— Mi s-a întîmplat ceva neprevăzut... Cu totul neprevăzut, și nu știu dacă am procedat cum trebuie, și mi-e frică să nu mă certi. Dar eu sînt cam nepricepută, și tu ar fi trebuit să mă înveți cum să procedez în caz că...

Blondul sări în picioare. Uite cum se adeveresc presimțirile !

— Vezi, urmă Vera, tocmai cînd terminasem de făcut cumpărăturile, s-a apropiat de mine un cetă-

țean, și m-a rugat să-ți transmit salutări, și acest pachet, o dată cu salutările. E foarte greu pachetul, și am obosit aducîndu-l și am tremurat mereu să nu explodeze, ar fi fost păcat de ridichi și de ouă... Fiindcă în pachet e ceva ce explodează, nu-i așa ?

Obrajii Blondului se împurpurară.

— Foarte interesant, dar s-ar putea să fie o greșeală la mijloc. S-ar putea ca pachetul să nu fie pentru mine. De fapt, cum te-a acostat individul ăsta ? Și tu de ce te lași oprită de necunoscuți ? Și ce a spus, repetă-mi cuvînt cu cuvînt.

— A spus : Salută-l pe Blond din partea mea, domnișoară. Dă-i, te rog, pachetul ăsta cu prăjituri.

— Și tu ce-ai răspuns ?

— Eu mi-am permis să fac observația că sînt cam grele prăjiturile.

— Și el ?

— Și-a tras șapca pe ochi și a zis că e din pricină că a plouat ieri noapte... Nu e absurd ? Și ieri noapte nici n-a plouat, n-a căzut picătură...

— Și cine a asistat la această discuție spirituală ? Te-ai uitat împrejur, ai avut atîta minte ?

— Nimeni, iubitule, în afară de un cîine care rodea ceva pe lîngă noi. Cred că rodea un os, săracul. Și cred că era un cîine veritabil, și nu unul deghizat... După părerea mea, trebuie să fi fost un mops. Un biet mops.

— Chiar mops ?

— Da... Ce, nu-ţi plac mopşii ? Nu ştiam. Dacă ştiam aş fi zis că era un fox-terrier, şi aşa nu prea cunosc care-i deosebirea.

— Propriu-zis n-am nimic împotriva mopşilor, cînd sînt mopşi veritabili.

— Cred că ăla era un mops veritabil. Nutresc această speranţă. Pune, te rog, iubitule, drăcia aceea undeva mai departe, aşa ca să nu sărim în aer noi, în locul generalului. Vezi ce cuminte sînt, nici nu-ţi cer să-mi arăţi ce e în pachet. Mărturisesc însă că asta din cauză că mor de frică. Spune-mi, n-o să sărim în aer ?

— Fii liniştită, Vera, nu se va întîmpla nimic. Prăjiturile nu explodează niciodată.

— Bine, m-am liniştit. Şi spune-mi, aşa-i că eu sînt zeiţa ta fără uniformă ?

— Da, Vera. Eşti zeiţa mea fără uniformă. Îţi mulţumesc pentru toate. Şi acuma, trebuie să plec ! Trebuie să merg în oraş, dar mă întorc repede.

— Sînt logodnica ta, aşa e ?

— Da, Vera.

— Şi iubita ?

— Iubita de douăzeci şi două de zile.

— Bine. Atunci sărută-mă. Şi vino repede ! Am să pregătesc o cină minunată. Şi vom bea şampanie !

CAPITOLUL 13

Blondul ajunse pe malul fluviului larg și liniștit și păși încet printre sălcii, către zidurile cenușii ale vechii cetăți. Apa era limpede în locurile acelea, ultimele raze ale soarelui abia o atingeau, și cîte un pește, întorcîndu-se, sclipea ca o oglindă. Sălciile se cutremurau fără vînt împrejurul zidurilor bătrîne ca timpul, poate mai bătrîne, și Blondul se așeză acolo în umbră, ascultînd ce-i șoptesc zidurile.

„Da", zise el. „Eu sînt".

Își aprinse o țigară, privind spre fluviu și ascultînd șoaptele pietrelor de care se lipise mușchiul verzui.

„Aveți dreptate. Voi aveți totdeauna dreptate, ziduri puternice..."

Apoi distinse altă voce, care se insinua printre celelalte.

„Cu tine nu vreau să vorbesc, zise Blondul. Fiindcă nu cred în tine, și tu nu-mi poți face nimic. Tu nu exiști, sînt mai presus de tine, și te mătur din fața mea cu acest zîmbet."

Dar vocea insistă.

„Te lauzi, tu n-ai reușit niciodată nimic, n-ai luat pe nimeni. N-ai nici o putere asupra celor care rîd de tine !" răspunse Blondul.

Pe urmă auzi altă voce, una bine cunoscută, și prietenească.

„Desigur, piticule, răspunse. Acum totul e limpede. Totul merge strună, și nu mai fi îngrijorat pentru mine"...

„O să fac totul, așa cum îmi spuneți, răspunse apoi zidurilor. De aceea mă aflu aici... Și tot ce va urma, și ce se va întîmpla mai departe, în viitor, și peste viitor, dincolo de viitor, va fi tot pentru asta. Pentru ca oamenii să rămînă oameni, pentru ca femeile să rămînă frumoase... Niciodată n-am fost mai puternic decît acum, deși poate cuiva i s-ar părea că sînt singur... Și nu poate să mi se întîmple nimic rău..."

Chiar atunci Mopsul care-l observa de după un copac gros, cu trunchiul contorsionat, stînd într-un genunchi și privind printre două ramuri groase, își pipăi buzunarul și mîna lui se ridică. Lipi revolverul de trunchi, ținti îndelung cu un aer visător, ținti fără să se grăbească, și-și mai permise și un răgaz înainte de a apăsa pe trăgaci ; Blondul își aprinsese o a doua țigară și nu părea grăbit să se ridice.

„Peste cîteva minute va începe să se întunece, gîndi Mopsul, trebuie să termin pînă atunci, dar mai am totuși aceste cîteva minute *și* vreau să văd... Să văd ce va mai face Blondul... De unde-l cunosc ? Cînd l-am mai arestat ? Sau, cînd l-am mai ucis ?... Destul ! Acum !..."

Apăsă ușor pe trăgaci.

Primul glonte se vede că-l lovise în plin pe Blond, fiindcă, după o tresărire a întregului corp, căzu într-o parte și părul îi curse în iarbă.

Mopsul mai ținti o dată îndelung și trase iar. Și pe urmă încă o dată și încă o dată.

„Acum, da ! Definitiv ! O treabă curată ! De grija asta am scăpat !"...

Privi împrejur. Nimeni nu umbla prin locurile acelea pustii. Ecoul împușcăturilor se rostogolise slab, printre bătrînele ziduri și murise acolo. Mopsul se ridică în picioare și se întinse, dezmorțindu-se. „Să merg să văd, gîndi. Dar nu vreau să văd. Am văzut destul, de aici. E mort. De data aceasta definitiv. Și aici va rămîne pînă or să-l descopere, cine știe cînd.. Puțin îmi pasă. Poate n-are să-l descopere nimeni, niciodată. Strașnic am țintit. Mîna încă mă mai ascultă. Era nevinovat probabil, sărmanul, dar de ce să am totuși grija lui ? Am destule. Haide totuși să-l văd de aproape. Nu. N-are rost. Morții nu sînt veseli. Eu sînt vesel, și vreau să rămîn foarte vesel. Lîngă un mort nu poți fi vesel chiar dacă în fond nu-ți pasă de el. La drept vorbind, nici unui om viu nu-i pasă de unul mort. Dar invers ? Ha ! S-o șterg de aici. Nimeni nu trebuie să afle, deși dacă s-ar afla, vax..."

Soarele apusese și o undă de răcoare amestecă părul moale al Blondului cu firele de iarbă. Apoi nimic

nu se mai clinti împrejur. Comisarul plecase demult. Doar ceva mai tîrziu, parcă o umbră se strecură pe lîngă ziduri.

CAPITOLUL 14

Blondul își strînse repede lucrurile, și-și puse raniţa pe umăr.

— Trebuie să plec imediat, Vera. Mă tem că și așa e prea tîrziu. N-aș vrea să te expun prea mult, mai ales acum cînd... Actele mele nu sînt prea în regulă. Așa cum ai bănuit și tu, din prima clipă. E bine să evit încurcăturile.

— Iubitule, ai spus : n-aș vrea să te expun prea mult, mai ales acum, cînd... Cînd, ce ? Cînd mai sînt două zile pînă sosește generalul ?

— Poate.

— Dar ne vom întîlni iar, nu-i așa, în taină ?

— Nu, Vera, cred că nu trebuie să ne mai întîlnim. Ar fi păcat să pățești ceva, nevinovată.

— Iubitule, ce mult te înșeli ! Eu nu sînt chiar atît de nevinovată. Oare nu eu ţi-am adus pachetul ?

— Da, dar în pachet erau doar niște prăjituri.

Vera își ascunse fața în pernă.

— Nu voi mai fi logodnica ta... Nu voi mai fi iubita de douăzeci și două de zile.

— Vei fi iubita de trei zile. Trei zile înseamnă mult. O veşnicie întreagă ! Trei veşnicii ! Foarte mult ! Ar fi fost şi mai mult, dar trebuie să plec. Şi tu să nu plîngi, nu vreau să văd lacrimi tocmai acuma ! Vreau să fii frumoasă !

— Ştiu că trebuie să pleci. Vezi ce cuminte sînt ? Niciodată n-am fost atît de cuminte ! Nu te întreb nimic. Un singur lucru doar te întreb : ne vom mai vedea ? Cînd ?

— Mă gîndesc, zise Blondul, la bietul Edmond Dantés. S-a aruncat cu braţele întinse înainte, convins că sub el se află Mediterana. Mediterana cu valuri calde şi tulburi... Dar şi noi, ceilalţi, care nu sîntem nebuni, avem cîte un moment în viaţă cînd ne azvîrlim cu fruntea înainte, indiferent ce e dedesubt...

— Iubitule, eu sînt foarte bolnavă şi poate nu voi mai trăi mult. Ştiu asta, fiindcă am făcut trei ani medicină. Mai mult n-am putut. Urăsc medicina, urăsc medicii, şi mă urăsc pe mine pentru că sînt bolnavă.

— Sărmanul Timar ! zise Blondul. Cheia pendulei sale se află şi acum la mine în buzunar. Nu-i plăcea de loc cînd i se oprea pendula, parcă i s-ar fi oprit viaţa ! Trăia agăţat de pendula sa, vîrît în cuşca ei de lemn, lîngă limba de bronz şi se legăna într-un spaţiu strîmt, împreună cu ea. Urăsc spaţiile mici ! Urăsc cuştile, urăsc pereţii care împart spaţiul mare

în spații mici, viața mare în viețișoare mărunte, gîndurile mari în gînduri mici, care transformă veselia în frică, iubirea în ură...

— Știu că ai o părere foarte rea despre mine, iubitule ! Cine știe ce crezi despre mine ! Dar eu pur și simplu m-am îndrăgostit de tine fiindcă ai niște ochi înguști și răutăcioși, care parcă ar rîde mereu de ceva, și fiindcă ai venit într-o zi cînd mă rugam iadului să se întîmple ceva, orice, numai să se întîmple !

— Casa aceea a avut ghinion. Au murit toți fiindcă au avut prea mare încredere în adăpostul pe care și l-au făcut. În război însă nu există cu adevărat adăposturi. Nu există refugiu, pentru nimeni, nicăieri, niciodată.

— Aș vrea foarte mult să știu ce crezi despre mine, dar nu te întreb, știu că n-ai să-mi spui, nu te întreb nimic, nimic, un singur lucru doar : ne vom mai vedea ? Cînd ? Unde ?

— În război nimeni nu se poate ascunde cu adevărat. Nici un șoarece măcar.

— Aș fi vrut foarte mult să te ajut și de-acum înainte, dar știu că n-ai nevoie de ajutorul meu. Și niciodată nu mi s-a părut că ai avea nevoie de ajutor, și niciodată n-am avut impresia că ești singur. Totdeauna mi s-a părut că e cineva lîngă tine. Iubesc

puterea ta, dragul meu, încrederea ta, şi zîmbetul acesta răutăcios !

— Aşa de speriaţi au fost toată viaţa, Timar şi cu nevastă-sa, că nici copii n-au îndrăznit să aibă, şi mereu oftau din cauza asta. Toţi oamenii ar trebui să aibă copii.

— Nu ştiu ce crezi despre mine, şi nici nu ştiu dacă vrei să mă mai vezi vreodată, şi nici nu te întreb nimic, nimic, nimic. Dar spune-mi : ne vom mai vedea ? Cînd ? Unde ?

Blondul plecă.

CAPITOLUL 15

„Sfinte Paramon, sfinte Alipie şi sfinte Tuhutum, fiţi alături de mine ! Alături de mine, astăzi..." mormăia Mopsul în timp ce-şi punea costumul de gală în faţa uriaşei oglinzi ovale din sufragerie ; se bărbierise şi avea fălcile încă vinete din cauza apei reci, iar petele de eczemă dimprejurul buzelor se împurpuraseră, fără a-i ştirbi însă prestanţa ; puştiul îl urmărea cum se îmbracă ţinîndu-şi bărbia rezemată în pumni ; pe Comisar îl înfuria privirea admirativă a copilului. Simţea cum fierbe, gata să izbucnească.

— Şi chiar o să dai mîna cu el ? întrebă puştiul. O să-ţi facă el această onoare ?

— Taci.

Mopsul simţi o poftă sălbatică de a scrîşni din dinţi. Avea energii necheltuite, nu mai ucisese pisici de multă vreme.

— Chiar o să dai mîna cu generalul von Böhm ? insistă copilul. Aş vrea să văd şi eu asta...

— Ieşi afară ! Lasă-mă în pace ! De ce stai aici pe capul meu, vezi-ţi de treabă, auzi ! ? Auzi ?

— Generalul von Böhm e foarte înalt ? continuă copilul. Cam cît e de înalt ?

— Cucoană ! zbieră Mopsul. Ia-ţi odrasla de aici ! Executarea ! Alo ! Nu s-aude ?

— E mai înalt decît ceilalţi oameni ? Dacă-i erou, trebuie să fie mai...

— Ai spus ceva ? întrebă femeia, intrînd.

— Ia copilul de aici ! Mă enervează ! Ce te uiţi aşa de *superfluu ? !*

— Costel, zise soţia Mopsului, încercînd să apuce copilul de mînă.

— Nuuuuu ! ! ! ţipă acesta subţire şi obrazul i se crispă, făcîndu-se urît. Vreau să-l văd pe tata cum se îmbracă... Vreau să discut cu tata despre generalul von Böhm, vreau...

— Tata e nervos... vino...

În această clipă în cameră apăru un agent. Clipi mărunt, săltîndu-se de pe un picior pe altul.

— S-a contramandat ! suflă el, respirînd greu de alergătură.

— Ce s-a contramandat, mă ? Ziua de mîine ?

— Sosirea generalului, domnule Comisar. Nu mai vine.

— Ce zici ?

— Generalul von Böhm a coborît din tren în gara Uşneag, domnule Comisar. E oaspetele diviziei motorizate de la Uşneag.

Mopsul începu să se dezbrace azvîrlind cu ură hainele de gală. Se privi în oglindă ; cum rămăsese în cămaşă şi indispensabili, se strîmbă umflîndu-şi fălcile ca un broscoi ; dădu jos şi cămaşa, apoi indispensabilii şi se plimbă cîteva minute strîmbîndu-se către cel din oglindă şi amenințîndu-l cu pumnii ; părul negru şi creț din mijlocul pieptului era ud de sudoare ; în halul acesta îl găsi un alt agent care o clipă rămase uluit.

— Să trăiți, dom'Co... VINE ! ! ! !

— Ce-ai spus, mă ?

— VINE ! ! ! A trecut de halta Luncani.

— Cine, boul lui Dumnezeu ?

— Trenul... Trenul cu generalul ! ! !

Gol, Mopsul se repezi la om şi-l prinse de guler.

— Eşti nebun ? Adineaori generalul a coborît la Uşneag.

— S-a urcat iarăşi în tren... M-a trimis dom' Marin să vă...

— Afară ! Să vină maşina în cinci minute să mă ia !

— Am înț... să tr...

Se repezi la telefon.

— Marine ! Paștele și dum... și gri... ce-i circul ăsta, mă ? Ha ? Vine ori nu vine ? Vine ? Trimite-mi mașina ! Rămîne cum am stabilit... Tu... la gară... vezi... ai grijă ca oamenii... Blondul ?... Nu te mai teme de el... Ha, ha !

Zece minute mai tîrziu, Mopsul își făcea loc pe peron printre oficialitățile, militarii germani, reprezentanții clubului „Elba" și alți chibiți care veniseră să-l întîmpine pe generalul von Böhm, erou din Egipt, Polonia, Franța, Rusia, Norvegia și de peste tot. „Ce porcărie !" își zise. Dacă ar fi fost după el, ar fi curățat peronul. Pustiu l-ar fi lăsat. Doar așa putea să garanteze pentru viața generalului, pe timpul deplasării de la gară la clubul „Elba". La club n-aveau decît să-l ia în primire și să-l păzească nemțoii lui...

Mopsul își văzu oamenii alcătuind un cordon strîns, îl văzu pe Marin, bondoc, trăgînd liniștit din țigară și-și zise că totul e o prostie. Nimeni n-are de gînd să-l ucidă pe general. Fusese o informație falsă. Cine ar fi nebunul ? Eh, poate că ar fi... circulau destule zvonuri cu privire la ceea ce făcea generalul cu prizonierii... și nu numai cu prizonierii... Dar asta nu e treaba mea, se strîmbă Mopsul privind în lungul liniei ferate, treaba mea e să-i păzesc capul cît timp

trece prin oraș, iar mai încolo... Uite-o și pe Didina... Gătită, sulemenită, cu tava de argint în mînă... Ea o să-i ofere generalului pîine și sare... Didină, Didină, pui de... !

Care din ei s-ar încumeta să-l ucidă pe general ? se întrebă Mopsul fixînd chipurile de pe peron. Toți sînt niște lingăi, niște zgîrie brînză care... Drace ! Mii de fiole cu arsenic și cianură !

Mopsul se repezi spre un ins care stătea cu spatele și-i puse mîna pe umăr :

— Blondule ! Ești viu ? ! Trăiești ?... Ah, scuzați... O confuzie...

Nu era Blondul, deși în prima clipă ar fi putut jura... He, he ! Blondul, săracul... Bun băiat. Probabil n-avea nici un amestec în... dar poți ști ? Să se termine...

Un individ jegos se strecură lîngă el.

— Dom' Comisar !...

— Ce-i, Mucă ?

— Totu-i în regulă, dom' Comisar. Sîntem numai ochi și urechi.

— Bine, Mucă. Du-te la locul tău și ai grijă.

— Eu numai atît am vrut să vă spun, că-i în regulă...

Președintele clubului „Elba", un neamț stafidit, în civil, în ținută de mare gală, se apropie întovărășit de două cucoane. Îl întrebă, rece, distant, într-o ro-

mânească pocită, dacă fuseseră luate toate măsurile cerute. „Da, mein herr", răspunse Mopsul înclinîndu-se și înjurîndu-l de mamă în gînd.

Neamțul mormăi ceva, cîrnind cu vîrful nasului său ascuțit în direcția fecioarei Didina. Comisarul pricepu că președintele clubului are serioase rezerve cu privire la oportunitatea ceremoniei și mai ales cu privire la Didina ; dar încercă să explice că el n-are nici o vină, chestiunea fiind organizată de municipalitatea orașului ; cele două cucoane pufniră din nas, jignite ; erau două credincioase neveste ale căror soți ajunseseră demnitari — vai ! — după ce ele trecuseră de prima și a doua tinerețe...

Curînd după asta, șeful gării apăru cu fața descompusă, aducînd o veste înspăimîntătoare : garnitura specială care-l aducea pe general fusese semnalată *staționînd*, în fața podului de peste Gîrbova, un rîuleț timid, aproape secat de căldura verii. Cauzele opririi nu fuseseră determinate. Agitația cuprinse peronul : trenul o fi deraiat ? A fost atacat de partizani ? Podul a sărit în aer ? Șeful gării, bombardat cu blesteme și înjurături, se înapoie în clădire ; se auziră telefoniștii răcnind ; o mașină a poliției plecă spre Gîrbova ; Comisarul își permitea un zîmbet pe sub mustață, sperînd că generalul nu va mai ajunge în oraș... Puțin îi păsa ce se întîmplase acolo, în fața podului, important era doar ca venirea

generalului să se amîne, eventual să se contramandeze.

Din nefericire pentru Mops, cîteva minute mai tîrziu află că trenul o luase din loc și acum se apropia ferm de oraș. Mopsul scuipă între picioare trist, conștient că gestul său fusese observat și dezavuat de cele două gingașe cucoane în vîrstă, care-l acompaniau pe președintele clubului „Elba". Mai privi o dată împrejur, tresări la vederea unui blond, care iară nu era Blondul, apoi se mulțumi s-o observe pe Didina ; înconjurată de cîțiva funcționari ai primăriei, și avîndu-l alături pe doctorul von Braun, fata recitea cele cîteva cuvinte pe care avea să i le spună generalului, cît timp eroul va gusta din pîinea și sarea ei...

Mopsul își făcu loc spre von Braun, întrerupîndu-l dintr-o importantă discuțiune pe care o avea cu ajutorul de primar.

— *Gutens morgens, herr docktors*, zise Comisarul, stîlcind intenționat cuvintele.

— *Bun ziu*, salută von Braun, acordîndu-i o privire a ochiului sănătos.

— Cum o duceți cu digestia, *herr docktors ?*

— Bun, bun.

— Nu-l văd pe amicul dumneavoastră, Blondul... aruncă Mopsul, nepăsător.

— Dispărut chitva zil... Nu știu unde... *Pecat*, avut invitație pentru el banchet intim general, club „Elba"... *Pecat*...

— *Pecat*, mare *pecat*, aprobă Mopsul.

— Nu vezut el ? Nu vezut Blond ? întrebă von Braun.

„Hotărît lucru, m-am înşelat, boşorogul ăsta nu poate fi agent secret," gîndi Mopsul. Şi răspunse :

— Nu, mein, herr, nu *vezut*...

— *Pecat*...

— Mare *pecat*, repetă Mopsul, îndepărtîndu-se.

În sfîrşit, fu zărit fumul locomotivei ; trenul special intră în gară încetinind şi toată lumea se repezi spre vagonul din care trebuia să coboare von Böhm. În loc de general se ivi întîi soţia acestuia, aproape strivită sub greutatea unei imense pălării cu pene şi tot felul de acţibilduri ce fîlfîiau, tremurau, şi uneori trebuiau să fie culese de pe jos ; *frau* Böhm avea o faţă jovială, rotundă ca luna plină ; ea fu salutată de preşedintele clubului „Elba", căruia îi dădu imediat explicaţii ; cuvintele ei trecură din gură în gură : generalul coboară imediat, tocmai îşi pune uniforma ; trenul a trebuit să fie oprit la pod întrucît eroul a avut *scaun*.

În acest răstimp, Didina stătea bosumflată cu tava în braţe, simţindu-se frustrată de dreptul ei de a adresa primul cuvînt, mai ales că preşedintele clubului îi tot arunca priviri mohorîte. Comisarul, amuzat, rînjea, privind-o ; cînd un gînd îngrozitor îi trecu prin cap : dacă s-a pus la cale asasinarea lui von Böhm *prin otrăvire* ? Cine a furnizat piinea şi sarea

de pe tava Didinei ? Triplu idiot ! se înjură Comisarul și vru să alerge, să smulgă tava din mîinile fetei. Dar era prea tîrziu. O rumoare se stîrni. Sprijinit de doi aghiotanți, generalul von Böhm, strălucitor, cobora în persoană scara vagonului.

„Ce chip crîncen și frumos, de războinic trecut prin toate, are ! Ce privire adîncă ; desigur în ochii aceia se oglindește întreaga știință a strategiei marilor războaie ! Ce om impunător ! Oooh !" șopti un tînăr cu aer visător.

„Rahat, zise altul, de alături. Von Böhm n-a prea mirosit praful de pușcă al fronturilor... Specialitatea lui erau prizonierii și lagărele din Egipt, Polonia, Franța, Rusia, Norvegia și de peste tot."

„Atunci cum a fost rănit ?"

„N-a fost rănit niciodată... Are alte necazuri, ca omul..."

— Acum ! șopti ajutorul de primar, dîndu-i un ghiont Didinei, care se repezi înainte cu tava de argint, în timp ce Mopsul privea scena gata să leșine.

— Ce e cu asta ? întrebă von Böhm în nemțește, arătînd spre pîinea din tavă și privind-o pe Didina.

— Obiceiul este, mein general, să gustați din pîinea și sarea ce vi se oferă drept urare de...

— He, he ! rîse generalul. Cu plăcere...

Și apucă o bucățică de pîine pe care presără sarea cu degetele lui pergamentoase.

— Prea multă sare, Karl ! îl opri *frau* Böhm. Ai uitat...

„Sarea aceea ! se cutremură Mopsul. Otravă..." Şi se aţinti spre general, care mesteca tacticos, aşteptînd să-l vadă plesnind din moment în moment.

— He, he, rîse iar generalul.

— Didina ! Discursul ! Acum ! şopti ajutorul de primar.

Fata încredinţă cuiva tava, se dădu trei paşi înapoi, făcîndu-şi loc, respiră adînc şi deodată răcni :

— *Mein liebe* general !

Avea o voce atît de puternică încît una din cucoanele care-l însoţeau pe preşedintele clubului „Elba" fu apucată de un sughiţ rebel care n-a părăsit-o, se pare, nici pînă în ziua de azi. Însuşi generalul, cu toată vitejia sa, fu cît pe-aci să se înece cu îmbucătura de pîine şi sare ; el se holbă surprins către Didina, care, emoţionată la culme, începu să latre un discurs foarte ciudat.

— Marea *Vergnügen* [1] de a vă avea *hier bei uns* [2] face ca *Herzen* [3] ale noastre să palpite de prea multă *Glück* [4]. *Wir kennen ihre Tapferkeit* [5] pe toate fronturile lumii precum şi jertfele personale pe care le-aţi adus, fiind grav *verwundet* [6] la *Lunge* [7], gît, *Kopf* [8], coloana vertebrală, şi recent într-un loc despre care

[1] plăcere [2] în mijlocul nostru [3] inimile [4] fericire [5] cunoaştem eroicele dv. fapte [6] rănit [7] plămîni [8] cap.

von denen es sich nicht schickt zu sprechen [1]. *Nevermore* [2] nu vom uita *diesen Tag* [3]...

— *Nevermore* e pe englezește, cretino! scrîșni ajutorul de primar în spatele ei.

— Poftim? se întoarse către el Didina, întrerupîndu-și discursul.

— Cum, cum? întrebă generalul. Ce se întîmplă?

— Fii calm, Karl! îl povățui soața sa.

— E pe englezește, ființă stupidă... *Nevermore*... Ai încurcat totul!

— Ființă stupidă ești dumneata, se înfurie Didina, și se întoarse iar spre general: *Nevermore* nu vom uita *diesen Tag* cînd ați pogorît în mijlocul nostru! Nici copiii și nici copiii copiilor noștri *werden nicht vergessen* [4] *diesen Tag nevermore!*

— Bestie! șuieră ajutorul de primar. Nu pricepi? *Nevermore* e pe englezește! Englezii, care...

— Nemții, englezii, nu-i același lucru? se întoarse Didina, mirată.

— Englezii trăiesc în Anglia, vacă afurisită. Țară cu care sîntem în război. Generalului n-o să-i facă plăcere desigur să-i urezi bun venit în cuvinte englezești!

— Eu credeam că nemții cu englezii sînt același lucru... Atunci, *niciodată*, pe nemțește...

---

[1] Nu se cuvine să pomenim.
[2] Niciodată. (engl.).
[3] Această zi.
[4] Nu vor uita.

— Niemals, suflă cineva.

Netulburată, Didina își luă un nou avînt :

— ...și nici copiii copiilor noștri *werden nicht vergessen diesen Tag never...* pardon : *niemals* ! *Ich freue mich* [1] să vă urez *Willkommen* [2] și vindecare completă la plămîni, gît, cap, coloana vertebrală și în locul despre care *von denen es sich nicht schickt zu sprechen.*

— Ce stil ciudat, aprecie binevoitor generalul von Böhm. Se vede că tineretul de azi... hm ! Dar ce fată frumoasă ! Cum te cheamă, micuțo ?

— Generalul von Böhm binevoiește să te întrebe de nume, traduse un interpret.

„Nu ne mai urnim din gara asta blestemată !" mugi interior Mopsul, privind în toate părțile, așteptîndu-se să vadă din clipă în clipă țeava unui revolver care-i va pune capăt carierei prodigioase a generalului. Gara era un loc foarte rău, după părerea Comisarului. Mulțimea aceea de indivizi suspecți, apoi clădirea gării, mare și posomorită, cu tot felul de ferestruici, ganguri și cotloane întunecate. Barem de s-ar urni generalul o dată de aici, să se urce în mașina ce-l aștepta...

— *My name is* Didina [3], se maimuțări fata, făcînd un pas spre general.

---

[1] Mă bucur.
[2] Bun sosit.
[3] Numele meu e Didina. (engl.)

— Ce-a zis ? întrebă acesta.

— Scorpie ! Ai să ne arunci orașul în aer ! gemu ajutorul de primar. Ce tot boscorodești acolo ? De unde știi cuvintele astea englezești ?

— M-a învățat Nicu, zise Didina gata să izbucnească în lacrimi. Eu credeam că englezește și nemțește e totuna.

— Poftiți, poftiți ! încercă președintele clubului să curme scena penibilă. Sînteți așteptat la club, domnule general...

— Frumoasa fată ! zise von Böhm. Și vorbește atît de ciudat !

„Blestemăție !“ se frămîntă Mopsul, gesticulînd, îndemnînd lumea să grăbească ieșirea din gară, unde se simțea ca pe ace. Traversară în fine holul imens și rece al gării. De partea cealaltă așteptau automobilele oficiale. Lîngă unul din ele, Mopsul îl văzu pe Blond. Se repezi la el ca un uliu, dar se înșelase încă o dată ! Își pipăi gulerul ud al cămășii, zicînd că încă puțin și-l lasă nervii.

„Mai repede, mai repede !“, îi șopti președintelui, dar acesta abia se încruntă. Tocmai îi dădea explicații lui von Böhm în legătură cu istoricul orașului. Cînd fu poftit să urce în mașină, generalul scutură din cap.

— Karl vrea să facă drumul pe jos, explică nevastă-sa. Vrea să se dezmorțească după plictisitoarea călătorie cu trenul.

Cînd pricepu aceste cuvinte, Mopsul, de furie începu să audă un zumzet înfundat care venea din propriul său craniu. Pentru a ajunge în centrul orașului unde se afla sediul clubului „Elba", cortegiul trebuia să treacă prin cartierele dubioase ale vechiului oraș unde orice era posibil. Din goana mașinii pericolul ar fi fost, firește, mult mai redus.

— Potolește-te, domnule Comisar, zise Marin, apropiindu-se de Mops. N-o să se întîmple nimic.

— Am o presimțire... mormăi Mopsul.

Generalul von Böhm mergea foarte încet, urmat de cortegiul mașinilor, schimbînd într-una idei cu președintele clubului și cei cîțiva ofițeri superiori care-l întîmpinaseră, și întorcîndu-se din cînd în cînd, încercînd s-o mai vadă încă o dată pe Didina. Se opri minute întregi în fața vitrinei unei crîșme pîrlite ; în vitrină se iscase cine știe cum un biet șoarece care nu mai știa cum să iasă de acolo ; generalul avu o cugetare în legătură cu destinul șoarecilor, iar doctorul von Braun o notă pe loc în carnetul său de reporter ; după trecerea cortegiului, proprietarul acelei crîșme puse în vitrină un mare carton pe care scria data și ora cînd eroul din Egipt, Polonia, Franța etc., și de peste tot, se oprise pentru a-i admira localul.

În capul Mopsului zumzetul deveni mai acut în momentul cînd fără nici un motiv plauzibil generalul

se opri în drum, și rămase nemișcat minute întregi, continuînd conversația oarecum stînjenit de un efort ce i se citea pe figura lui de încercat războinic...

Trecură apoi printr-un loc întunecos și strîmt, pe sub arcada porții de altădată a cetății, și Mopsul aștepta s-o vadă prăbușindu-se din clipă în clipă peste chipiul înalt al generalului și peste pălăria de o tonă a generălesei, care, neobosită, povestea într-una despre scumpul ei Karl, despre micile sale obiceiuri și apetituri, despre felurile de mîncare pe care le digeră mai bine, despre preferințele sale în domeniul tacticii militare, etcetera, etcetera. Vechea poartă a orașului nu se prăbuși peste ei, dar Mopsul simți că zumzetul din propria-i căpățînă crește în intensitate cînd văzu la o sută de pași în față, drept în mijlocul drumului, în calea generalului, o cutie de carton ; alergă ca un nebun înainte și atinse cu mîinile tremurînde presupusa bombă ; nu era decît sărmanul ambalaj al unei pălării, aruncat în drum ; mult rîse generalul, cînd i se explică spaima Comisarului, rîse și-și umflă pieptul, iar generăleasa profită de cutie ca să remarce că lui Karl al ei nu-i este teamă de nimic pe lume.

Undeva mai în urmă se stîrni nițică zarvă : doi dintre bătăușii înveterați ai mahalalei se întîlniseră pe un spațiu prea îngust și începură să-și care pumni. Mopsul dădu ordin să fie azvîrliți imediat în beciul

cel mai negru al Prefecturii de poliție, generalul însă, avizat de ce se întîmplă, se opri și ceru ca oamenii să fie lăsați în pace să se ciomăgească în voie, ba chiar asistă cu plăcere la dispută, făcînd reflecții prețioase cu privire la tehnica lor de luptă.

Pe scurt, iadul acesta al traversării orașului dură aproape patru ceasuri (în loc de cîteva minute, dacă sucitul ăsta de von Böhm n-ar fi avut ideea de a merge pe jos !), dar, în cele din urmă, spre satisfacția Mopsului, extenuat și scăldat în toate sudorile, nici un glonte nu perforă tigva prețioasă a generalului, nici o mină nu explodă în calea sa, nimeni nu suflă vreo săgeată otrăvită spre el, și — ca o ultimă bucurie ! — nu mai văzu nici un individ care să-i provoace cîrcei la inimă, amintindu-i de Blond. Cînd văzu în depărtare clădirea semeață a clubului „Elba", Mopsul scoase un suspin de fericire și constată că zumzetul din creier încetase. Nu mai aveau de străbătut decît piața centrală, înțesată de polițiști, unde numai dracul și-ar mai fi putut vîrî coada.

„De fapt am fost un cretin că mi-am făcut atîtea griji", gîndi Mopsul, fixînd ceafa zbîrcită a generalului. „Cine dracu ar fi avut curaj să... ?" Fără să-și dea seama, în fața ochilor apăru figura Blondului, cu zîmbetul său ciudat, și Mopsul privi involuntar împrejur, dar nu văzu nici urmă de Blond... „Săracul,

putrezește acum, uitat de lume... Nevinovat... Nevinovat ? Cine știe ! Oare unde și cînd l-am mai întîlnit ? Unde și cînd..."

CAPITOLUL 16

Generalul von Böhm urca împreună cu nevastă-sa și urmat de întreaga suită scările ce duceau la salonul de marmură neagră al clubului nazist „Elba". Mari steaguri cu zvastică i se prosternau la picioare. Generalul urca scările și se simțea ușor amețit. Îi era foame și se întreba dacă masa va fi la înălțimea primirii.

Comisarul urmărea din umbră cum trece cortegiul și era mulțumit. Dacă se gîndea bine, cu toate emoțiile, în ultimul timp totul îi reușise de minune, datorită lui nu se întîmplase și nu se va întîmpla nimic neprevăzut. Îi veni să caște, cînd avu o viziune înspăimîntătoare : îl zări pe Blond, de data aceasta absolut real, și fața i se schimonosi de mirare. Și de groază. Blondul avea un pachet sub braț. Dintr-un salt Mopsul îl ajunse și-i puse mîna pe umăr.

— Trăiești ? Ești în viață ? Ești chiar tu ?

— Trăiesc, zise Blondul. Și sînt chiar eu.

Comisarul își lărgi nasturele cămășii, se înăbușea; își mușcă buzele, căutînd să-și revină. Să-și revină cît mai repede !

— Ce cauți aici, Blondule ? Spune-mi repede ce faci aici ?

— Sînt împreună cu amicul meu, doctorul von Braun. El m-a invitat. Dar ce ai de transpiri în halul acesta ? Ți-e atît de cald ? Ar fi bine să se deschidă ferestrele.

— Spune-mi repede, ce ai în pachet ?

Blondul rînji cu un aer de superioritate :

— Vrei să știi neapărat ? Bomba ! Și nu te agita prea mult, Comisare, fiindcă apăs numai un pic, aici, și ajungi imediat acolo unde vîntul rostogolește norii !

Fața Comisarului se înverzi. Voi să urle, să cheme ajutor, dar Blondul îl preveni :

— Dacă spui ceva, dacă faci un gest, *apăs* ! Nu dau două parale pe viața mea, să știi. Și apoi, eu nu mor niciodată !

Mopsul răsuflă adînc și continuă să meargă încet alături de Blond. Acesta rîse, și-l privi deodată în ochi.

— Ce negru te-ai făcut la față ! Ce păcăleală ți-am tras ! Iartă-mă, dacă a fost prea tare... N-am aici, în pachet, decît niște cărți. Uite ! zise, desfăcînd pachetul. Mi le-a împrumutat doctorul von Braun, prietenul meu.

Mopsul pipăi cu degete umede cărțile, își șterse fruntea și scăpă o înjurătură.

51

— O, doamne, gemu el. Niște nenorocite de cărți!... Cît de mult urăsc cărțile ! Totul e bine ! răsuflă Mopsul ușurat. Îmi fac griji de pomană. Du-te dracului, Blondule, cu păcălelile tale cu tot ! Am să ies afară din coteţul ăsta, să mă răcoresc...

Tocmai atunci se apropie von Braun care-l luă de braţ pe Blond :

— Vii, dragul meu ?

— Da, vin, zise Blondul, privind ţintă în ochii Mopsului. Acesta rămase pe loc, înjurînd printre dinţi. Apoi coborî iute scările, făcîndu-şi vînt cu batista.

— Să-l păzească pe general ăştia, ai lui, mormăi, eu mi-am făcut datoria...

Masa din salonul de sus oferea un spectacol minunat. „Minunat !“ chiar aşa spuse şi generalul.

După ce se instalară de jur împrejur, fu adus şi un tort imens, pe care-l aşezară în faţa generalului şi a nevestei sale. Pe tort scria cu litere de frişcă proaspătă : „Bun venit generalului von Böhm, eroul din Egipt, Polonia, Franţa, Rusia, Norvegia şi din toate părţile !“

— Din partea cui e tortul ? se interesă în nemţeşte preşedintele clubului „Elba“. Tortul acesta încîntător...

— Habar n-am, răspunse tot în nemţeşte adjunctul său. O fi vreo surpriză din partea municipalităţii... Frumos din partea lor.

— Ar trebui să-i dai un telefon idiotului de primar. Să-l întrebi. Să nu ne pomenim cu vreo surpriză neplăcută în ultima clipă !

— Ce prostii îţi vin în cap, Otto ! Doar nu te gîndeşti că e o bombă în tort ? Nu ştiam că eşti fricos, tocmai tu ! Halal preşedinte !

— Minunat tort ! se bucură generalul. Chiar eu o să-l tai cînd o să-i vină rîndul. Totdeauna, la petrecerile de familie, eu tăiam torturile... O să-mi facă mare plăcere să înfig cuţitul într-un tort atît de prezentabil !

Discuţia era veselă. Numai nevasta lui von Böhm se plîngea că, după interesul pe care şi-l dăduse soţul ei ca totul să meargă bine, şi după felul excepţional în care îşi dovedise meritele, în toate părţile, mai erau unii care-l vorbeau de rău pe Karl, adică pe general. Se temea ca într-o zi să nu fie răsturnat de uneltitori, şi era de părere să plece amîndoi în America, în Argentina, acum, cît totul e încă bine.

— Avem de toate aici pentru America, zicea dînsa, legănîndu-şi poşeta aurită, mare cît un geamantan. Acţiuni, acte de proprietate, hi-hi-hi, hi-hi-hi, e bine garnisită poşetuţa asta !

— Nevestei mele îi place să spună că are America în poşetă, zise generalul vesel. Ehei, dar eu îi spun : Ce nevoie avem noi de America ? Frontul nostru e aici şi numai aici, armatele noastre sînt aici, sufletul

nostru e aici, ce să căutăm noi peste Ocean ? America ? America nici nu există !

Doctorul von Braun începu să aplaude frenetic, urmat de toţi de faţă. Aplaudară minute în şir, în timp ce generalul le mulţumea, cu ochii la tort.

— Ai auzit ? îi şopti von Braun Blondului. Ce zici ? Ce om grozav ! Minunat om ! General şi orator ! Minunat ! Minunat ! Ce zici ? Ce părere ai, spune !

— Minunat, aprobă Blondul.

— Aş juca un şah, zise generalul după ce înfulecă vîrtos.

— Lui Karl îi place să joace şah după mîncare, comentă nevastă-sa. Nu-i aşa că-i drăguţ ? Nu-i aşa că-i o toană de om mare ?

— Aş face o partidă de şah, şi după aceea aş mînca şi tortul, repetă generalul. Minunat tort ! Tot atît de frumos ca şi fata care mi-a urat bun venit... Apropo, unde-i *fraulein* Didina ?

— N-am invitat-o, ea nu face parte din... se scuză preşedintele.

— Vrei să joci cu generalul ? îl ghionti von Braun pe Blond. Ar fi o amintire de neuitat ! Vezi că şi aşa nu îndrăzneşte nimeni să-l înfrunte. Haide, Blondule, provoacă-l pe general ! Va fi măreţ !

— Nu, în nici un caz, zise Blondul, privind urarea scrisă cu litere albe de frişcă pe tortul de ciocolată, maro.

— De ce ? De ce ? De ce să pierzi ocazia ? Von Braun se ridică zgomotos în picioare : Herr general, tînărul acesta, prietenul meu, e un mare şahist !

Von Böhm îşi întoarse obrazul şi-l examină pe Blond. Figura acestuia îi plăcu.

— E o exagerare, herr general, nu sînt decît un jucător mediocru. N-aş îndrăzni, protestă Blondul.

— Nici o vorbă ! strigă generalul. Îmi va face mare plăcere să joc cu dumneata. Ştii, şahul e salutar pentru digestie...

Imediat fu adusă o măsuţă de şah. În timp ce era împins cu îndemnuri către locul său, Blondul mai privi o dată în direcţia tortului şi apoi se uită repede la ceas.

— Aveţi albele, zise Blondul.

— Nu, nu, surîse generalul, jucăm cinstit. Tragem la sorţi. Sorţii deciseră ca albul să fie Blondul.

Făcu prima mutare.

— *E 4*, comentă un ofiţer bătrîn cu figură de pelican, din suita generalului. *E 4*, hm !

Von Böhm îşi puse ochelarii şi mută şi el.

— *C 5* ! Splendid răspuns ! comentă ofiţerul.

— Sînteţi german de fapt ? îl întrebă generalul pe Blond.

— Din păcate sînt doar român. Generalul însă era cam tare de-o ureche.

— Sigur că da... Un blond, atît de prezentabil...

Blondul mută calul din dreapta.

— Cal *F 3*, zise ofițerul. Hm ! N-aș fi jucat așa ! Generalul împinse înainte un pion.

— Magistral ! se entuziasmă Pelicanul. *E 6 !* Magistral !

— Niciodată nu voi uita primirea ce mi s-a făcut în acest oraș. Foarte original ! *Fraulein* Didina, fata cu pîinea și sarea, era româncă ? Minunată fată. Aha ! Văd că ai mutat pionul la *C 4*. Poftim ! Cal *C 6* !

— Colosal ! șopti Pelicanul.

Blondul mută imediat pionul din fața reginei : *D 4*.

— Nu te iert, spuse von Böhm. Ți-l iau.

— După cîte-mi dau seama, generalul nostru va cîștiga prea ușor, zise Pelicanul. I-ar fi trebuit un adversar mai tare. Doctorul von Braun începu să se simtă prost. Se părea că Blondul e un mare ageamiu în materie de șah. Blondul mută calul la *D 4* luînd pionul generalului.

— Slab, comentă Pelicanul. Generalul împinse pionul la *A 6*.

— Cîtă subtilitate ! remarcă Pelicanul, înălțînd pînă la tavan brațele subțiri.

Blondul puse imediat calul la *C 3*.

— Dumneata ești german, de fapt, făcu generalul și mută calul la *F 6*. Altfel nu mi-ai putea rezista atîta timp...

La mutarea a treizecea, cînd toți vedeau că generalul stă mult mai bine și se așteptau ca albul să cedeze, Blondul anunță deodată :

— Mat ! și se ridică.

— Cum, mat ? întrebă von Böhm, scoțîndu-și ochelarii.

Blondul își privi ceasul.

— Era imparabil, zise el.

Ofițerul cu mutră de pelican se prefăcu într-o șuviță albăstruie de fum și se scurse pe geam afară. Generalul rîse și răsturnă figurile de pe masă. Toți îi întoarseră Blondului spatele și nu-i mai dădură nici o atenție. Se simțeau jigniți pentru înfrîngerea generalului. Blondul se apropie de scara de marmură ce ducea jos și începu să coboare întîi încet, apoi tot mai repede.

— Un moment ! strigă cineva în spate, dar nu era Mopsul, ci un agent de-al său. N-aveți voie să ieșiți. Poftim înapoi !

În momentul acela tavanul salonului de sus, unde avea loc banchetul, trosni și se prăbuși o dată cu birourile și casele grele de bani de deasupra. Impozanta, dar foarte fragila clădire a clubului „Elba" intră într-un ciudat dezechilibru, întîi se năruí salonul cel mare, apoi pe rînd toate etajele, și pe urmă zidurile laterale se înclinară ca niște coperți, și acoperiră cu urlet ruinele. Clubul „Elba" nu mai exista.

A doua zi, Mopsul stătea în fața casei sale și privea în direcția ruinelor. Se lucra de zor, spre a se dezgropa ce mai rămăsese din general, din nevastă-sa și din ceilalți. Mopsul se cam temea puțin de cele ce aveau să urmeze, dar cu toate acestea se simțea foarte bine. El își făcuse datoria, generalul fusese ucis în clădirea clubului, unde alții trebuiau să-l păzească. Era aproape fericit. De vreo zece minute se dăduse alarma, dar avioanele încă nu veneau, iar apoi cînd apărură, el rămase nepăsător, sigur de norocul său.

Orașul nu mai fusese bombardat de multă vreme, și acum parcă voiau să se răzbune, dar Comisarului nu-i păsa. Bombele îl ocoleau. Pe gardul de sîrmă ghimpată, ce înconjura rămășițele casei de alături, se opriseră două vrăbii, drăgostindu-se. Comisarul se amuza privindu-le, și nu-i dădea nici o atenție fiului său care-l chema în adăpost. Vrăbiile se giugiuleau la fel de nepăsătoare ca și dînsul, iar bombele cădeau tot mai aproape. Comisarului nici nu-i veni să creadă auzind șuieratul sinistru care umplu deodată văzduhul, și nici nu mai avu timp. Explozia cutremură pămîntul. Mopsul fu proiectat cu o forță fantastică în gardul de sîrmă ghimpată, și trecut dincolo prin sîrmă, ca prin sită. Zdrențele lui ajunseră undeva în urzici, alături de hoiturile pisicilor. Cele două vrăbii, ce se iubiseră pe gard, zburau, una spre nord, alta spre sud, moarte de spaimă, dar vii.

Într-una din nopţile următoare cineva trecu prin oraş cu o raniţă în spate. Mergea fără să se grăbească, şi se opri puţin în faţa casei unde locuia o fată care tuşea mult noaptea, dar nu intră. Apoi trecu mai departe, şi merse încă mult, căci gara oraşului fusese bombardată, şi locul ei îl ţinea cantonul dinspre nord. Aşteptă un tren care veni cu mare întîrziere şi se urcă în ultimul vagon, puse raniţa jos, între picioare, şi rămase aşa, lîngă geam, înghesuit din toate părţile.

Apoi trenul se urni din loc, fluierînd lung. Ţipătul strident al locomotivei umplu noaptea de spaimă, rostogolindu-se-n lung şi-n lat, şi urcînd în sus, tot mai sus, izbindu-se de lumina palidă a lunii, acolo unde vîntul rostologeşte norii.

Următoarele două numere
ale seriei,
pe care le veți
găsi în curînd în librării, sînt
semnate de ROMULUS BĂRBULESCU,
și vor apare sub titlul

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

SIMBAMUENNI

ÎN CURÎND:

DAN GR. MIHĂESCU

PREVESTIRILE CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIRILE CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIRILE CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIRILE CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIRILE CĂLUGĂRULUI CHESARION

EDITURA TINERETULUI

ÎN CURÎND:

R A D U N O R

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLA

EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 24.05.1966. Bun de tipar 18.08.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7605. Tiraj 60.000. Hîrtie ziar de 70/50 g/m². Format 700×1000/32. Coli editoriale 2. Coli de tipar 1,03. A.T. 6269. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 60331 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1.50

EDITURA TINERETULUI